

[Hølge.]

Skriftlig begrundelse.

Det fremgår af et indlæg i Berlingske Tidende fredag den 5. september 1975, at statsadvokat Hertz har standset sagen mod klinikchef Karen Berntsen vedrørende oplysningspligt i forbindelse med nogle ungdomsnarkomaners hærværk og tyverier fra sommerhuse i Nordsjælland.

I nogle læserbreve i samme blad af 9. september og 19. september 1975 fremgår det, at statsadvokat Hertz pr. telefon har meddelt læserbrevsskribenten hr. Alf Pedersen, at det ikke er ham, men justitsministeriet, der har standset sagen. Dette til trods for, at østre landsrets kendelse III nr. 361/1974 af 21. oktober 1974 påbyder Karen Berntsen til anklagemyndigheden at fremkomme med de ønskede oplysninger om, hvem der på indbrudstidspunktet beboede det af klinikken lejede sommerhus i Nødebo Huse.

Da det fremgår af østre landsrets kæremålskendelse, at socialstyrelsen har været hørt om de menneskelige og sociale hensyn i sagen, og at landsretten således har haft mulighed for at tage hensyn hertil, forekommer de nævnte oplysninger at tilkendegive så særprægede tilstande i retssystemet, at jeg skal bede ministeren besvare ovennævnte spørgsmål.

Hølge (FP):

Som justitsministeren sikkert har bemærket . . . (Ophold). Som justitsministeren sikkert har bemærket, er mit spørgsmål formuleret noget anderledes end hr. Hagen Hagensens, idet mit spørgsmål går direkte ud på, om det er korrekt, at justitsministeriet har standset sagen. Det har vi nu fået svar på. Jeg har også hørt justitsministerens begrundelse herfor over for hr. Hagen Hagensen, men ønsker dog at tilføje følgende:

Det er korrekt, at disse indbrud var ret ubetydelige, men det fragås jo ikke her, at justitsministeriet omgår en østre landsretskendelse. Det ligger også fast, at østre landsret, da den traf sin kendelse, havde alle oplysninger om, at disse indbrud var af ubetydelig art, ydermere at socialstyrelsen havde været hørt om de menneskelige og sociale hensyn i sagen og desuagtet alligevel havde truffet den beslutning, at Karen Berntsen skulle give disse oplysninger. Det synes, som om medlemmer af kredsene

omkring Landsforeningen for Mentalhygiejne og beboerne i Christiania indtager en retslig særstilling her i landet.

Når østre landsret har truffet beslutningen om, at Karen Berntsen alligevel skulle afgive disse oplysninger, så kunne det måske tænkes, at det var, fordi politiet og anklagemyndigheden var interesseret i at få et indgående kendskab til de personer, der begår disse sommerhustyverier og tyverier f. eks. på apoteker, altså tidligere narkomaner, som man ved indgår i en ganske bestemt kreds af personer, der begår disse tyverier.

Jeg vil gerne lige til slut spørge justitsministeren, hvorfor man, når man nu har haft en så kompliceret sag, som det åbenbart har taget lang tid at få en afgørelse på, har nægtet Karen Berntsen en køring til højesteret. Det ville måske have været det rigtige at få højesterets udtalelse i denne sag.

Justitsministeren (Orla Møller):

Må jeg først undskyldte over for hr. Hølge, at jeg var uopmærksom et øjeblik.

Det er rigtigt, at justitsministeriet i den sag, der henvises til, for nylig har bestemt, at man fra anklagemyndighedens side ikke skal søge de i østre landsretskendelsen nævnte oplysninger fremskaffet tvangsmæssigt, men jeg tror også, jeg har lov til at sige, at den lange tid har ikke været brugt i Justitsministeriet. Det er andre steder, overvejelserne har fundet sted, før sagen blev afgjort hos os.

Det er endvidere korrekt, at østre landsret under sagen er blevet gjort bekendt med socialstyrelsens opfattelse, hvorefter man fra socialstyrelsens side ikke ville protestere mod, at det blev oplyst, hvem af ungdomsklinikens klienter der opholdt sig i det lejede sommerhus i det tidsrum, hvor de nævnte indbrud blev begået.

Om baggrunden for svaret kan jeg egentlig ikke sige ret meget mere, end jeg allerede har gjort ved det tidligere spørgsmål, men jeg vil dog gerne føje en enkelt ting til. Jeg ville være umådelig ked af, om denne sag i det lange løb ville kunne udlægges, som om der skulle være en særlig retsstilling for nogle bestemte grupper, og det er i hvert fald ikke ud fra et sådant synspunkt, at denne sag er blevet afgjort, tværtimod.